

(informacije o II muzičkim priredbama SLANO 78.)

U želji da domaćim i stranim gostima pruži nešto više osim klasičnih turističkih usluga Dalmacijaturist — filijala Dubrovnik je od prošle godine započela sa organizacijom koncerata ozbiljne glazbe koji se održavaju u Franjevačkoj crkvi. Iz razgovora sa organizatorom Nikšom Benderom, s velikim zadovoljstvom možemo konstatirati da postoji znatni entuzijazam u okviru aktivnosti ovog muzičkog festivala, kao i dobro izbalansiran program u okviru koncertnih večeri. Ove sezone na programu festivala nastupaju: Pavica Gvozdić i Jurica Murai — pijanisti iz Zagreba, Duo Grazzio — pijanisti iz Dubrovnika, Lidija Grychtolovna — pijanistkinja iz Varšave, Justus Franz — pijanista iz Hamburga u tematskom okviru ciklusa »Klavir i umjetnik«, a u planu je i proširenje programa sa recitalima solo pjevača (Prošle godine smo čuli Vladimira Ruždjaka iz Zagreba) i sa večerima orgulske glazbe.

14-og. VII. 1978. smo prisustvovali koncertu klavirskog dua Marije i Ferda Grazzia iz Dubrovnika, koji je posvećen 150-obljetnici smrti Franza Schuberta. Na programu su bila djela: *Dvije poloneze*, *Fuga e-mol*, *Fantazija f-mol*, *Allegro* (oluje života) i dr. Uklopljen sa likovnom izložbom ovaj koncert je značaki odabranim programom predstavljao pravo osvježenje, a intiman ugođaj i spontani aplauz publike svjedočanstvo su ove uspjele večeri.

U kraćem razgovoru sa umjetnicima saznali smo sljedeće:

Obzirom na to da ste jedna od rijetkih pojava u glazbi, kao klavirski duo, što mislite o propagiranju takve vrste muziciranja u nas?

— *Istina, ne samo kod nas, nego i u svijetu, klavirski duo je rijetkost, a ima svoje opravdanje, jer je teško naći dva izvođača srodna po temperamentu, tehnicima i muzičkom shvaćanju. Mišljenja smo da je poželjno da se komorna glazba što više čuje na koncertnom podijumu.*

Koji je Vaš sistem rada i kako se međusobno usklađujete?

— *Kada dobijemo novu kompoziciju najprije je zajednički proučavamo a ako imamo snimku kakvog renomiranog dua, konsultiramo i njihovu interpretaciju. U našem radu nije teško usklađivanje, jer smo brat i sestra i imamo zajedničke poglede na umjetnost. Kod klasičnih djela brzo otkrivamo njihovu ljepotu, dok nam više vremena treba kod modernih kompozicija da bismo ušli u bit glazbene vrijednosti njihovih osebnih stilova.*

Što Vam je do sada bilo najdraže svirati iz Vašeg opsežnog repertoara?

— *Od klasika Mozarta, od romantičara Schuberta a od domaćih skladatelja Sorkočevića.*

Vaša poruka mladima?

— *Mladi imaju mogućnosti da prošire klavirski zvuk na jednom ili na dva i više klavira. Po starom nepromijenjenom pravilu, poručujemo mladim pijanistima: vježbati, raditi, raditi! Kroz poteškoće ka zvijezdama »Per aspera ad astra«.*

Miloš LALOŠEVIĆ

Vjesnikovu nagradu za glazbu »Josip Slavenski« za 1978. g. dobili su: skladatelj Ruben Radica za izuzetan umjetnički doseg kompozicije »Ka«; dirigent Vladimir Kranjčević za izvedbu Ruždjakova »Barabasa« sa akademskim zborom KUD-a »Ivan Goran Kovačić« i Arsen Dedić za doprinos našoj estradnoj umjetnosti.

Nagradu »Milka Trnina« za 1978. g. dobili su: Filka Dimitrova-Pletikosić, Višnja Mažuran i Marino Svligo.

VIJESTI IZ INOZEMSTVA

NUOVO DIO DELLA MUSICA

S pravom se pita Luigi Baldacci: »Kako to da je talijanskoj glazbenoj kritici mogla posve izmaći pojava knjige *La crisi musicale europea*, pa i samim sudičnicima kongresa u Sieni, u rujnu 1971., što ga je organizirala Chigiana, jer na tom kongresu vodećih talijanskih glazbenih kritičara, često je spominjano ime Giannotta Bastianellija i njegove knjige koja je izašla 1912. godine prvi put, upravo knjige *La crisi...*« Poslije 64 godine, dakle 1976., izdavač Vallecchi ponovno ju je izdao, a sve potaknut čestim citiranjem te knjige. Predgovor ovom ponovnom izdanju napisao je Gianandrea Gavazzeni. Već zbog samog tog predgovora, koji je čitava studija o piscu knjige i samoj knjizi, njena pojava trebala je biti zapažena i pozdravljena. Kad se prvi put pojavila, i kasnije, bila je ocijenjena kao najbolji plod jednoga nemirnog, živog i kritičkog duha, otvorenog novim vrijednostima dvadesetoga stoljeća, ne suhog i specijaliziranog nego onoga koji u glazbi zna potražiti i naći ono što je čini ili može učiniti životnom, konkretnom, bliskom životu, oslobođivši samu tu glazbenu kritiku krize izražaja u koji je zapala i povevavši je ili vrativši je kulturi, i ne samo glazbenoj. Zanimljivo je, da je, npr. u književnosti ostala u velikoj cijeni knjiga Renata Serra *Le lettere* koja je izašla 1914., — dvije godine nakon Bastianellijeve. U toj svojoj knjizi Serra se često zadržava na glazbenim temama. I koliko li je u njima čudnih sudova, danas posve neprihvatljivih. **Kako bilo**, ta njegova knjiga ima i svoju glazbeno-kritičku, muzikološku vrijednost kao svjedočanstvo krize jedne generacije koja je sljepo vjerovala svome učitelju Carducciiju, koja se suočavala s kompleksnim činjenicama i suprotstavljala se svijetu klasike kao njezina sistematska negacija. Renato Serra postao je mit, mit literature kao života, mit koji se je izdizao iznad samoga Danunzija i njegova: života kao umjetnosti ili života kao literature. Baldacci drži da je ipak kod Bastianellija više temperameta nego kod Serrea, više strasti a manje provincijskog snobizma, više osjećaja i intuicije. Imaju oni i zajedničkih crta. Zajednička im je lakoća u stvaranju suda, nepodnošljivost u čuvanju pozicija bez suprotstavljanja.

Sve što smo rekli o Bastianelliju zaključili smo na temelju knjige *La crisi musicale europea*, koja je, evo, u svojem drugom izdanju slabo prošla. Možda se neće to isto dogoditi s njegovom drugom knjigom *Il nuovo dio della musica* koja je izašla koncem prošle godine među izdanjima Einaudi, brigom Marcella De Angelis. De Angelis zajedno s Myriam Omodeo Donadoni, želio bi nam oživjeti i približiti ovoga zanimljivog, čudnog i neugodnog glazbenog kritičara devetnaestog stoljeća.

Giannotto Bastianelli se rodio u Firenci 1883.; tu je studirao glazbu a na filozofskom fakultetu pohađao je predavanja iz književnosti. Drugovao je mnogo s kolegama, kasnijim toskanskim neoromantičarima, velikim protivnicima kako Croceova racionalizma tako i Danunzijeva sensualizma (Cecchi, Michelstaedter, Slataper, Baccio Bacci...). 1910. objavio je prvu svoju knjigu: *Pietro Mascagni*. Tom svojom knjigom privukao je pozornost na sebe čak i jednog Haslincka. *Il nuovo dio della musica* pripada njegovoj posljednjoj djelatnosti. Napisao ju je između 1925. i 1927. Umro je u Tunisu 1927. godine zagonetnom smrću. Nakon što je u listu *Resto del Carlino* objavio negativnu kritiku izvedbe Beethovenove IX. simfonije pod ravnanjem Guarneria, fizički su ga napali neki članovi bolonjskog orkestra. Od psihičkog šoka i fizičkih posljedica nije se više potpuno oporavio. *Il nuovo dio...* još 1929. bila je posve spremna za tisak, štoviše, u tis-